

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΕΞΗΝΟΔΟΧΟΣ!...

(Μία επεκαλυπτική αυτοβιογραφία του περιφημού Άγγλου ηθοποιού Τσαρλ Λάιτον, ο οποίος εθριάμβευσε σε 6 πασίγνωστες ταινίες «Η Ιδιωτική Ζωή του Έρρικου VIII»)

ζωή μου ήταν πάντα μέχρι σήμερα μία περιεργησιμιά από άποδοτα γεγονότα και άλλωστε αποκαίσεις. "Αν εδώ και μερικά χρόνια μου έλεγε κανείς ότι μ'α μέρα θα θριαμβεύα στο Χόλλυγουντ, θα γελούσα με την καρδιά μου, γιατί θα είχασα πάρα πολύ κομική αυτή την προφίτιά του. Λατρώ το Λονδίνο, το Χάιντ Πάρκ και τη νυχτερινή ζωή του Πικαντίλ. Κι' όταν ζή κανείς στο Λονδίνο, δεν αισθάνεται την ανάγκη να πάει να ζήσει σ' ένα άλλο μέρος της γης. Το περιεργο όμως είναι ότι στην Άγγλική πρωτολογία, πάλι μακριά από την Άγγλική πρωτολογία, κ' ότι περνά τον καιρό μου ανάμεσα στους μεγάλους αστέρες της θόδνης, πράγμα που μου φαινόταν σαν ένα πολύ δημοφές όνειρο... Μ'α πρέπει να σας αφηγηθώ από την αρχή τις διάφορες περιπέτειες της ζωής μου:

Γεννήθηκα την 1η Ιουλίου του 1899 στο πιο ήλιόλουστο δωμάτιο του ξενοδοχίου του πατέρα μου, το «Βικτωρία», το οποίο έχει από χρόνια στο Σκάρμπορο της Αγγλίας. Ήμουν το πρώτο παιδί του και φυσικά ο πατέρας μου καθάρισε με τον όροχο μου στον κόσμο και με πρόφερε για το Ναυτικό, πριν άνοιξη αρχίσει να περπατάει. Τ' δυο ιωρό του ήταν να με δώ μ'α μέρα αξιοματικό του Άγγλικού Ναυτικού.

Από τα πρώτα λοιπόν παιδικά μου χρόνια συνήθισα σ' αυτή την ιδέα και δεν φανταζόμουν τίποτ' άλλο, παρά ναμαρξίς και μακρινά ταξίδια, από στην άκρη του κόσμου. Μ'α μέρα όμως έφυγε να παρακολουθήσει την παράσταση ενός πλανοδίου θιάσου κ' από τότε άλλαξα άμεσως γνώμη και πήρα την απόφαση να γίνω ηθοποιός. Σε λίγο ωστόσο έπαυα να ενδιαφερόμαι γι' αυτή την καινούρια τρέλλα μου και αποφασίθηκα στα μεθημάτα μου, βέβαιος ότι θα κατέφερα να γίνω ένας σαρξ καιής.

Ήμουν ένα χοντρό παιδί, μ'α φυσιογνωμία μάγουλα και δέν μ'α άρεσαν και τόσο τα περιγιάια και τα γλέντια. Προτιμούσα τη μοναξιά από όλους σχεδόν τους θορυβώδεις φίλους μου. Έπαλέον, δέν μου άρεσε κανένα σπόρ. Ένοιωθα από τότε ένα άπονοδο μένος στην άθλησιμιά. Δέν έπαλα πολύ στο σχολείο ούτε οργάνωσ όστε κριέται, πράγμα που έκανε όλους τους σωμαμαθίξ μου να με περιφρονούν και να μ'ε λένε «αργιάνθρωπος». Στα μάτια τους δέν ήμουν ένας πραγματικός Άγγλος. Αυτό ωστόσο δέν μ'ε άφηνε άπαρηγόρητο. Δ καιμ'α μου ήταν να μ'ην άγαλό κανένα σπόρ. Κι' έπειδή έτσι δέν είχα πολλούς φίλους, περνούσα τις ώρες μου με τα βιβλία, δίχως να φοβόμαι έδιώλου τη μοναξιά μου. Το μόνο σπόρ που σιμπαθώ, είναι το κολύμπι. Κι' όμως...δέν έξωρ διάλο να κολυμπώ. Μ' άρσις άποίστατα να βουτώ στη θάλασσα. Αυτό είναι έλο! "Όσο για το τένις και το γόλφ, αυτά τα άθλητικά παιχνίδια μ' άφηνουν τελείως άδιάφορο. Τα βόσκω άφ' έλη, άνότητα, κοροσιμιά! Κ'α παραξενεύομαι που ύπαρχουν άνθρωποι, ά όποιοι χάνουν τον καιρο τους και την ήσυχία τους μ' αυτές τις άνοσιές.

Τα χρόνια λοιπόν περνούσαν με ευχάριστες μελέξς, όσπου μ'α μέρα με κάλεσε στο γραφείο του ό πατέρας μου και μ'ο έλεε:

—Τσαρίμ, είσαι πολύ χοντρός, παιδί μου, και δέν κάνεις γ'α αξιοματικός του Ναυτικού. Βόσκω πως είναι προτιμότερο να γίνεις Ξενοδόχος, σαν και μ'ένα. Τι λέξς έσύ;

Μ'α την άλήθεια, είχς κάνει πολύ καλά ό πατέρας μου, που είχε άλλάξει γνώμη.

—Ξενοδόχος; Έκανα. Χμ... Δέν είναι και τόσο άσχημη δουλειά. "Ε, ναι, λοιπόν! Δέχομαι μ'έδη μου την καρδιά να γίνω Ξενοδόχος! Βοίσκω μ' έγω ότε αυτό το επάγγελο μου τιαρίζε περισσότερο από κάθε άλλο...

Μόλις τελείωσα λοιπόν το Γυμνάσιο, ό πατέρας μου μ' έστειλε στο Ξενοδοχο το «Κλιρίξ» του Λονδίνου, για να μάθω το επάγγελο. "Η ναύαα!...

—Γ'α τη Λουία μιλάξ τώρα... ρώτησε ό Άλφρέδος.
—Γ'α ποιά άλλη... Μ'αξ κοροίδεσε και τους δυό, ή έλείνή...

—Καλά λέξ! ψθύρισε, Άλφρέδος. Καί, γ'α φαντάσου! Λίγο έλειψε, έμεις, δυό παλφοί φίλοι, καθόμουμε στα χέρια και να σκοποδοίμμε έξ αιτίας μ'αξ παληογυνάκας!...

—Ασ... Άλφρέδο, τί μου ξαναμιλάξ π'α γ'α αυτήν... είλε ό Κοροσιμιά. "Ελα, πάρεξ τώρα να σε κεράσω ένα ποτηράκι!...

—Μετ'α χέρια. Κανονισμέ! Καί ύστερα θα κεράσω κ' έγώ... Καί ό δ'ος φίλοι έφροναν επεκαλυπσιμιά από το νεροπαράφο, άφηνοντας τον Πορτοφάνο να κλαίη μόνος του, πάνω στον τάφο της Λουίας!...

Ο Τσαρλ Λάιτον στο ρολό του Έρρικου του

χαρά μου εκείνο τον καιρό ήταν απεριόρητη!... Μ'α ήταν δυνατόν... Ζούσα στην προτεινισμιά και μάλιστα μόνος μου;... Μ'α τέτοια μεγάλη εύτυχία δέν μπορούσα να πιστέω πως ήταν άληθινή! Έπατέλους!... Θ'α γινόμια τη ζωή, τις τρέλλες, τις αποκαίσεις της...

Τό δ'ύτερο βράδυ της πρώτης μου στο Λονδίνο, αποφάσισε να διασκεδάσω, και πήγα γ'α πρώτη φορά σ' ένα μεγάλο θέατρο. Τό θέαμα του κόσμου και των ήθοσάων στη σσηνή θ'α μ'ο μείνη άληρομόνητο. Ποτέ μου δέν είχα φαντασθή ότι τό θέατρο μπορούσε να είναι τόσο δημοφές. Νόμισα πως ζούσα μέσα σ' ένα μαγικό όνειρο! Κι' όταν γύρισα στο Ξενοδοχείο, ήμουν τόσο συγκινημένος, όστε δέν μπόρεσα να κοιμηθώ εκείνη τη νύχτα. Τό θέατρο μ'ε είχε κατακινήσει. "Όλα τα παλιά παιδικά σχέδια μου ξαναέφθαν στη μνήμη μου. "Ηθ'α πάλι να γίνω ηθοποιός!... Έπί τέσσερα χρόνια λοιπόν δέν είχα κανιά άλλη φροντίδα, παρά πώς θα κατέφερα να βάλω στην άκρη μερικά λεφτά, γ'α να μπορώ να πηγαίω κάθε εβδομάδα στο θέατρο. Πολλές φορές λοιπόν έκανα οικονομία στη σπιτισμιά κ' αντί γ'α άλλωσ κάθε μέρα, άλλαξα κάθε ένο, γ'α να μοκρινή ό λογαριασμός της πλιότερας και να μ'ο περισσεύουν έτοι λίγα λεφτά γ'α το εισιτήριο του θεάτρο.

Έκείνο τον καιρό είδα όλους τους διασημώσ ηθοποιούς της εποχής, παρακολούθησα όλες τις μεγάλες συναντίξ κ' όταν γύρισα στο Σκάρμπορο γ'α να αναλάβω τη διεύθυνση του Ξενοδοχίου του πατέρα μου, ήμουν τόσο μελαγχολικός, όστε ό γ'νοίξ μου πιστεύαν ότι ήμουν τρέλλ'α έρωτευμένος με μ'α Λονδρέζα!...

Κι' ωστόσο, έπειδή ήμουν άπορησιμώδης να δουλέω κοντά στον πατέρα μου, όσπου να μεγαλώσουν ό άλλο ένο δ'ος λαφοί μου, έμεινα εκεί στο Σκάρμπορο έξη δόλοηρα χρόνια, έλαίζοντας πάντα ένα κάποιον μέρα θ'α ξαναγύριζα στο Λονδίνο.

"Όλη εκείνη την ένωξη μπορώ να πώ ότι έσπουδάξα τον κόσμο. Από περνούσαν διάφοροι τίποτι, καλοί και κακοί, κοινά άγροβοί και παρά νο... Κάθε φορά λοιπόν που βρισόμουν μπροστά σ' έναν ενδιαφερόντα άνθρωπο, έβλεπα κ' άλλα συγχρόνως σιλογοζόμουν. Παραδείγματως γάρη, έβλεπα σ' έναν πειλάτη:

—Μάλιστα, κ'αίξ, θ'α σας δώσω ένα όρωσό δωμάτιο, με τα παραθέρα π'οξ τη θάλασσα... (Μ'α! Γ'α κίττα, έβλεπα συγχρόνως μέσα μου, τί περιεργη έκαρσις έχει τό πρόσωπο του. Αυτόξ ό άνθρωπος πλιήτην... Και τί όμορφα που φράξε την οντινότητά του... Μ'ο τόσο καλά τα ραξ'α αυτό τό κοστομ'α μ' αυτό τό κοροσιμώδης έφυξς!...)

—Βέβαια, κ'αίξ, τό δωμάτιό σας είναι πάρα πολύ ήσυχο... Έβλεπα σ' έναν άλλον, ένο συγχρόνως σιλογοζόμουν: (Πρέπει να γαρ'α σ'α μνήμη μου άντιξ τις κοινές κινήσεις των χερσών του. Μ'α! Τι παράξ νες λαμπίξ που πετούν τό μάτια του... Τι ζωηρά που είναι! Μ'α τέτοια έκαρσις έχου δώξς άλλο τό μάτια ένοξ έξυπνου άνθρώπου).

—Μάλιστα, κ'αίξ, θ'α σας στείλω μια σιμάντια στον δωμάτιό σας. (Ανή ή γενναία, σκεφτόμουν συγχρόνως, κοροίδει όλους τους άνθρώπους. Κι' ωστόσο έχει έτος άνθρώπου που δέν λένε ψήματα στη ζωή του. Πρέπει να προσέξω περισσότερο την έκαρσις του προσώπου της. Είναι ή ένοάρκσις της έκαρσις).

Μ'α μέρα, τέλος, που δέν μπορούσα π'α ν' άνθέξω περισσότερο στον πειραμό, παράτησα τη διεύθυνση του Ξενοδοχίου μ'αξ στο νεότερο άδελφό μου κ' έβγα μ' άπογεμια κώλαξ γ'α τό Λονδίνο. Την επόμενη γράφτηκα στη Βασιλική Άκαδημιά των Δραματιμακών Τεχνών μ' άρχισα να παίρνω τα πρώτα μαθημάτα.

Έκείνο τον καιρό είχα πολύ λίγα λεφτά και ζούσα σε κριές σοφίτες, ύπαίρνοντας ένα σπορ στεργισμιά. Μ'α π'αίρνα έκείνο που ήθελα. "Υστερ' από δώξ και μίνες π'α το διάστημα της Άκαδημίας και μετά με αυτό μ' ένα χρυσό υετάλιο. Κατόν βρήκα μ'α μικρή θέσι σ' ένα θιασο του Λονδίνου. "Ημουν π'α ήθοποιός!...

Μ'α τα πράγματα δέν ήσαν και τόσο άπλά, όσο τα φανταζόμουν. "Η ζωή άρχίξ να γίνεται μονόθυνη, ό ρόλο που έπαιξα δέν αντιστοιχέ το ενδιαφέρον μου και τό λεφτά που κερδίζα ήσαν πάρα πολύ λίγα. Σιγά - σιγά όμως, ό θεατικοί κριτικοί του Λονδίνου άρχισαν να με προσέξουν και να μ'ε άναφέρουν στα άφθη τους. "Ετσι, ύστερ' από πέντε δόλοηρα χρόνια, βρήκα από την άφάνεια κ' άνοσια να σημειώσω τις ποστές έπιτυχίξ μου με τα ένοα του Σαίξπηρ. Έκεί τότε, σ' αυτό τον θιασο, γνώσινα την Έλσα Μάντεστερ, μ'α από τις καλύτερες ήθοποιόξ του Λονδίνου, την όποια και παντοεργία, ύστερ' από λίγο καιρό. "Η ζωή μου από τότε είναι μ'α σεσά από εύτυχ'α γεγονότα. Τό μεγαλύτερο δέ από αυτά είναι ή...έπισοδός μου στον κόσμο του κινηματογούσμο, με τό περιφρομιά π'α έγωσ «Η "Ιδιωτική Ζωή του Έρρικου VIII». Απδή ή θουαμεινική έπιτυχία μου είλε όξ αποτέλεσμα τό ταξίδι μου στο Χόλλυγουντ. Μ'α δέν έβγαζα τό άγαπημένο μου Λονδίνο μ' έχω την έλπίξ ότι θ'α γυρίσω πάλι γ'οργ'α στην Άγγλική πρωτολογία, όπου έβρα τα όρωότερα χρόνια της ζωής μου.

ANDRE MYCHO